Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI Nr. 20 (752) * joi 19 mai 1960 * 8 pagini 30 bani

O generație fericită

Acad. Ilie Murgulescu
Ministrul Invățămîntului și Culturii

Se apropie încheierea anului școlar, prilej de a raporta cum v-ați îndeplinit principala voastră sarcină — însușirea temeinică a cunoștințelor predate în școală.

Sînteți o generație fericită, într-o țară liberă. Poporul romîn a obținut succese care ne umplu inima de mîndrie patriotică și ne îndreptățesc să privim plini de încredere viitorul luminos. Romînia a devenit o țară cu o puternică industrie și o agricultură în continuă dezvoltare, se ridică la tot pasul noi uzine și fabrici. Industria și agricultura noastră au nevoie de specialiști. Voi, pionierii de azi, veți fi specialiștii de mîine. Iată pentru ce trebuie să învățați cu perseverență, cu pasiune.

Partidul și oamenii din patria noastră lucrează neobosit pentru ca voi să aveți tot ce vă trebuie, pentru a crește o generație bine pregătită și devotată cauzei poporului, vrednică de a spori rîndurile harnicilor constructori ai socialismului din scumpa noastră patrie.

Lui, partidului drag să-i exprimați toată dragostea și mulțumirea pentru grija pe care v-o poartă. Rezultatele bune ale muncii voastre în îndeplinirea sarcinilor mărețe pe care partidul le-a pus în fața organizației de pionieri și a școlii, vor exprima recunoștința voastră, raportul vostru la cel de al III-lea Congres al Partidului.

Timpul care vă stă înainte pînă la încheierea anului școlar e destul de scurt. Este necesară folosirea fiecărui minut ca să puteți obține în această perioadă rezultate tot mai bune, să faceți lucruri tot mai frumoase, să vă însușiți temeinic cunoștințele și deprinderile practice necesare muncii viitoare.

Vine apoi vacanța, vin zilele însorite ale verii de care vă veți putea bucura deplin prin condițiile create de partidul și statul nostru democrat popular. Sute de tabere vă așteaptă, numeroase excursii vă vor îmbogăți orizontul de cunoștințe, vă veți pregăti pentru viitorul an școlar.

Vă urez, dragi pionieri și școlari, succese tot mai mari în îndeplinirea angajamentelor ce vi le luați cu atîta însuflețire în întîmpinarea celui de al III-lea Congres al Partidului drag ce ne conduce cu înțelepciune pașii zi de zi.

Pe drumul plecării omului în Cosmos

O uriașă navă-satelit lansată de Uniunea Sovietică

Vestea a străbătut întregul nostru Pămînt: Uniunea Sovietică a lansat o navă cosmică, cu o greutate de 4.540 kg, în afara greutății ultimei trepte a rachetei purtătoare. Din dimineața zilei de 15 mai ne transmite, deci, din Cosmos un nou post de radio, radio-emițătorul „Signal". Ce comunică oamenilor postul acesta lansat la bordul navei, de către constructorii sovietici? El ne spune că prima navă cosmică-satelit se rotește în jurul Pămîntului în 91 minute pe o orbită aproape circulară la o înălțime de circa 320 km de la suprafața planetei noastre. El vorbește lumii întregi despre uluitorul succes al științei sovietice. Nava-satelit, este o ilustrare a dezvoltării uriașe pe care a luat-o în Uniunea Sovietică tehnica rachetelor. Pentru că o rachetă atît de pu-

(Continuare în pag. 5-a)

1. Liniște, se mai aude doar cîntecul penițelor subțiri alunecînd pe caietul de teză... Subiectul e frumos. Și fiecare elev al clasei a V-a de la Școala de 7 ani nr. 162 din București vrea să facă o lucrare bună cu care să se mîndrească...

2. In schimb aici nu mai e liniște. Se bate, se pilește, se taie cu bomfaierul... Ciocane, clești, bucăți de fier, de tablă, șurubelnițe, cuie, sîrmă, într-un cuvînt atelierul școlar de la aceeași școală și... viitorii specialiști ai meseriei pe care abia o deprind, pionierii clasei a VI-a B...

De pe loturile școlare...

Micii naturaliști de la Școala de 7 ani din comuna Podari, regiunea Craiova, urmăresc de multă vreme experiențele vestitului pomicultor din Oradea, tovarășul Andrei Berezi. Cel mai mult îi interesează pomii pitici a căror fructe mari și parfumate au minunat multă lume și planta atît de bogată în vitamine și puțin cultivată în țara noastră — Rebarbara.

Despre cultivarea acestor soiuri de pomi cît și despre proprietățile Rebarbarei, au avut prilejul să afle multe lucruri din corespondența pe care o țin cu tovarășul Berezi.

Intr-una din zilele nu prea îndepărtate, poștașul a adus la școală un mic pachețel, care era adresat micilor naturaliști. Mare le-a fost bucuria cînd l-au desfăcut. Au găsit într-însul o broșură în care autorul descria cele mai interesante soiuri de pomi pitici și.. un săculeț plin de sămînță de Rebarbară. Pionierii au și început experiențele pe lotul școlar. Pînă acum au altoit numai meri și peri. In ce privește planta Rebarabara, va încolți în curînd.

Pioniera MARIA VĂDEANU
cl. a VI-a, Școala de 7 ani Podari,
regiunea Craiova

De mult încă dobîndisem convingerea că dacă ceva e neinteresant în recreație, — aceasta este clasa. Băncile s-au golit. pupitrele părăsite cască de plictiseală și clasa toată se pleacă parcă pe ferestrele deschise să vadă ce se mai petrece afară. Acolo, ca niște torenți zăvorîți timp de un ceas în dosul ușilor de clasă, copiii au și pornit pe matca coridoarelor, s-au năspustit pe scări, apoi se învălmășesc și clocotesc desferecați în delta necuprinsă a recreației.

Așa se întîmplă de obicei. Mă pregăteam tocmai să-i ajung din urmă pentru a „prinde" un instantaneu din recreație, cînd, trecînd pe lîngă o ușă întredeschisă, am auzit niște voci. Am privit înăuntru. Nimeni. Și totuși cineva vorbea. Dar cine? M-am apropiat în vîrful picioarelor și, deodată, din dreptul catedrei, am zărit pe vorbitor. Erau două penițe din banca întîia. Una din ele strălucea, jucîndu-se veselă de-a prinselea cu o rază de soare, în timp ce cealaltă suspina ponosită. O lacrimă de cerneală-i se scurgea pe fața-i obidită. Zicea:

— N-aș fi crezut să pățesc o asemenea rușine la prima mea teză. Știi cît a scris stăpînul meu în toată ora?

— Știu eu? Vreo două pagini.

— Aș. Ți-ai găsit! 5 rînduri. Auzi? 5 rînduri.

— Nu s-a pregătit?

Sînt o peniță nouă, fără experiență. Toată săptămîna eram fericită. Credeam c-a învățat. Il auzeam:

— „Imi dă afluenții Siretului? Heep! Iată-i îi țin pe toți în confluența celor 3 degete de la mîna stîngă. Priviți: Moldova și Moldovița, Suceava și Sucevița, toți, toți... El izvorăsc după cum se vede din această manșetă, străbat trecătoarea cheutorii și se varsă, picătură cu picătură, în teza de geografie... Atențiune! Pe această unghie de la degetul mijlociu țin toate piscurile munților Carpați dintre Olt și Prahova: Negoiul 2.536 de metri, Omul 2.507, Caraimanul 2.318. Pe unghia mică am dealurile subcarpatice, după cum pe această minusculă panglică de hîrtie

am toate lacurile țării. Iată! O înghit! Inghit Balta Borcea și Călărași, înghit Nedeia, Potelu, Suhaia, înghit locurile alpine... De ce? Pentru că la teză o să ne dea ultima bucățică de panglică: lacurile sărate...".

— Aha. Făcea fițuici.

— Da. Of, sînt o peniță fără experiență. Eu i le-am făcut. N-am să mi-o iert niciodată.

— Și ce-a făcut la teză?

— Ai să vezi. Din clipa cînd pe tablă a apărut subiectul...

— „Oltul"...

— Da. El a început să înmoaie tocul în cerneală. Odată, de două ori, de 20 de ori. Apoi i s-a părut că mi s-a agățat o scamă în vîrf și alte 5 minute s-a ocupat de mine... Mă tot ciupea cu unghiile, mă trecea prin freză, pe limbă. Nu am mai putut răbda și l-am înțepat: scrie odată! Ce mai aștepți? Și, ca și cum m-ar fi auzit, a mormăit:

— „Aștept să plece tovarășul profesor de lîngă mine. Nu pot să scot fițuica".

Se răsucea, ofta, tropăia... Profesorul nu se mișca de lîngă el. In sfîrșit, a început să scrie. Eram fericită. Apoi am simțit că înțepenesc. M-am uitat în urmă. Ascultă ce scrisese:

„Oltul izvorăște de la izvorul Oltului și se varsă la vărsarea Oltului. Acest rîu care se numește Oltul e un rîu ale cărui ape curg mereu la vale...".

Aici a stat. Căuta ceva la gulerul cămășii. Profesorul l-a întrebat: Ei, cum merge?

Băiatul a lăsat mîinile în jos: „La vale, tovarășe profesor, la vale...".

Ai auzit rîsul din clasă. Atunci am început să plîng... Uite, nu mă pot opri nici acum...

— Ssst. Nu plînge. Ascultă cineva.

Penița a tăcut. Eu am rămas încremenit. Și nu pentru că am auzit penițele vorbind. La urma urmei, aceasta se întîmplă destul de des: după fiecare teză. Ceea ce mi se părea de necrezut din spusele peniței, era faptul că ar mai fi elevi care mai fac fițuici. Hm, aș înțelege să fi fost vorba de o peniță veche. Dar nu, era nouă-nouță. N-avea de unde să știe de fițuici decît de la stăpînul ei.

Clopoțelul suna de intrare. Am ieșit și în zarva ce punea din nou stăpînire pe coridoare, mi-am zis întristat:

— Păcat de ea, sărăcuța. E o peniță nouă dar... a nimerit în mîinile unui elev vechi. Păcat!

MIRCEA SINTIMBREANU

Din viața pionierească

Sala clubului întreprinderii textile din Lugoj găzduiește oaspeți dragi, pionierii. Activul pionieresc a organizat o adunare deosebită. S-au întîlnit astăzi elevii claselor a VII-a din oraș cu activiști de partid, muncitori, părinți, elevi ai școlilor profesionale. Împreună au discutat despre orientarea profesională, despre drumul în viață. În legătură cu aceasta fiecare își are visele, aspirațiile lui. Sînt cele mai bune? Sînt cele mai importante? Această întrebare îi preocupă pe toți cei 300 pionieri prezenți în sală. Și cunoscînd aceste gînduri, le-a răspuns tovarășul Ion Stoica, prim secretar al Comitetului Orășenesc U.T.M.

Acolo unde e nevoie

Utemiștii de mîine sînteți voi. De-a lungul anilor, comuniștii și utemiștii au fost întotdeauna în primele rînduri. Acolo unde erau nevoi mai mari, acolo erau și ei. În cartea de onoare de la Salva-Vișeu, de la Hunedoara sau Bicaz, la loc de frunte găsești numele lor! Ca viitori utemiști și comuniști, și voi trebuie să vă însușiți acele meserii care sînt cele mai necesare pentru construirea socialismului în patria noastră. Deveniți mecanici și strungari, țesătoare și tractoriști, laminatori și oțelari! Acolo unde-i nevoie, acolo unde-i mai greu, e datoria voastră să mergeți, sînteți doar pionieri!

Un moment de tăcere.

La masa prezidiului a apărut unul dintre ei, unul care vorbea parcă în numele tuturor. E Ion Niculescu, de la Școala de 7 ani nr. 3.

M-am hotărît

Ziua și ora cînd am hotărît să devin mecanic de locomotivă n-aș putea să vi le spun, a început Niculescu. Cred că aceasta e dorința mea de totdeauna, de cînd mă lua tata de mînă și mergeam împreună la gară. Tata e acar ceferist, iar eu vreau să devin mecanic de locomotivă. Cînd eram mic și mă jucam cu copiii, întotdeauna eu eram... „locomotivă". Acum vreau s-o conduc, să străbat țara, să duc călători și mărfuri acolo unde este nevoie. Acum, am să vă spun ce n-am spus la nimeni: aș vrea să conduc un tren electric. Sînteți de acord, tovarăși că meseria pe care mi-am ales-o e bună, e necesară? spuse Ionică emoționat.

CE SĂ FIU?

Într-adevăr, aceasta e o meserie bună și necesară. De altfel și alți pionieri de la școala în care învață Ion Niculescu s-au hotărît ce meserii să-și aleagă. De exemplu, clasa a VII-a B va da patriei un oțelar, doi mecanici, doi strungari, doi electricieni, cinci croitorese, un aviator etc. Condiții pentru a-și însuși aceste meserii sînt. Despre acest lucru le-a vorbit, bunăoară, și tovarășa Maria Spir:

— Sînt muncitoare la ITL, le-a spus dînsa. La școala profesională am avut de toate. De la masă de cîteva ori pe zi, uniformă și pînă la ...bilete de teatru și cinematograf! Cînd vezi că ești înconjurată cu atîta dragoste, cu atîta grijă, cum oare să nu înveți cu sîrguință? Am terminat școala profesională textilă și am început lucrul. Acum sînt muncitoare și sînt mîndră de aceasta. Am învățat o meserie, iar acum partidul mă ajută să învăț mai departe. Sînt în clasa a XI-a la cursul seral.

— Tot la fel este și la școala unde am învățat eu, la Școala profesională agricolă, a spus tovarășul Dumitru Ivășchescu. Socializarea agriculturii cere cadre calificate. Veniți să vă arătăm tractoarele, combinele... Ca să le conduci îți trebuie carte, nu glumă. Agricultura nu mai înseamnă ca, pe vremuri, sapă și plug; agricultura înseamnă mașină, înseamnă să faci pămîntul să dea rod și mai bogat. Pentru aceasta sînt condiții, trebuie doar să învețî. Noi vă așteptăm!

...Vă așteptăm. Invitație? Nu, e un îndemn de a învăța, de a fi alături de ei, de a contribui la construirea socialismului în patria noastră. Aceasta e dorința tuturor. Și pionierul Ernest Dinder de la Școala de 7 ani nr. 5 își spune hotărîrea tare, răspicat.

Voi reuși

În urma vizitelor făcute în diferite întreprinderi, a orelor petrecute în atelier sau la casa pionierilor, am hotărît să urmez o școală profesională de mecanică, a spus Ernest. Învățînd bine îmi voi însuși frumoasa meserie de mecanic. Dar nu vreau să rămîn în loc. Ca și tovarășa Spir, mai tîrziu am de gînd sa urmez cursul seral sau fără frecvență. Am încredere în forțele mele, în ajutorul pe care-l voi primi în școală și sînt sigur că voi reuși!

...Va reuși, sigur că va reuși! Meserii sînt multe. Toate sînt frumoase, necesare! Socialismul cere forță creatoare, brațe puternice și mai ales foarte bine calificate. Voi sînteți schimbul de mîine. Deschideți fereastra spre viitor. Ce vedeți? O țară minunată! Mecanizarea, automatizarea proceselor de producție cer o înaltă calificare. Pregătiți-vă pentru aceasta. A fi muncitor este o mare cinste. Va veni o vreme cînd pentru aceasta va trebui să ai studii superioare. Fiți demni de aceste vremuri minunate!

GETA COSTIN

N.R. Inițiativa pionierilor din orașul Lugoj, de a organiza o asemenea întîlnire între pionierii și școlarii claselor a VII-a cu membrii de partid, muncitori fruntași, pentru a discuta despre drumul pe care și-l aleg în viață absolvenții celor 7 clase, este deosebit de interesantă și folositoare. Propunem și altor colective de conducere din țară, ca, avînd sprijinul organizației U.T.M., din școală, al sfatului unității de pionieri, să organizeze asemenea întîlniri. Ele vor fi de mare folos pionierilor și școlarilor din clasa a VII-a, pentru care, ca absolvenți, alegerea unei meserii, alegerea drumului în viață este, în clipa de față, lucrul cel mai însemnat.

Președinta de detașament Mariana Doltu a convocat colectivul de conducere al detașamentului pentru a vedea cum a muncit detașamentul lor din clasa a III-a B, Școala de 7 ani nr. 31 București. Spre bucuria lor, întreg detașamentul a muncit cu drag, a îndeplinit cu cinste toate sarcinile. Deci, detașamentul rămîne mai departe fruntaș pe unitate...

Dorința aprinsă a școlarilor

Abia au pășit în clasa I-a, că îi și auzi vorbind de o dorință aprinsă a lor: aceea de a deveni și ei purtători ai cravatelor roșii. Și nu de puține ori poate ați văzut și voi cu cîtă admirație privesc școlarii mici pe pionieri. Zilnic printre zecile de scrisori pe care le [illegible]m de la prieteni, se află și un[illegible] în care școlarii mici ne scriu cu multă căldură despre marea lor dorință. Iată, bunăoară, scrisoarea Lidiei Șchiopu din clasa a II-a, de la Școala de 7 ani din Cîmpuri, regiunea Galați: „Pentru a deveni pionieră, mă pregătesc din toată inima. De pe acum am învățat angajamentul solemn pe care-l voi rosti în cea mai frumoasă zi din viața mea. Despre îndatoririle și drepturile pionierului am aflat multe lucruri citind, Regulamentul organizației de pionieri împreună cu prietenii mei mai mari. Mi se umple inima de bucurie cînd mă gîndesc că nu va mai trece multă vreme și voi simți și eu la piept fluturarea cravatei roșii". Sînt simple cuvintele Lidiei, dar în ele ea a pus tot sufletul.

Poate vreți să aflați cum se pregătește în cinstea acestui eveniment și Ion Didei din clasa a II-a din Prisaca Dornei, regiunea Suceava? În primul rînd Ion își ajută colegii la învățătură, apoi nu există acțiune la care să nu participe și el alături de pionieri. Pînă acum Ion a strîns 130 kilograme de fier vechi. Și asta nu într-un timp prea îndelungat! Alături de pionierii mai mari, Ion Didei ajută la curățatul pomilor din curtea școlii de omizi și alți dăunători. În curînd, pe rondurile pe care le-au făcut pionierii împreună cu micuții dintr-a II-a, vor crește fel de fel de flori. Cît de fericit va fi Ion cînd va primi cravata roșie!

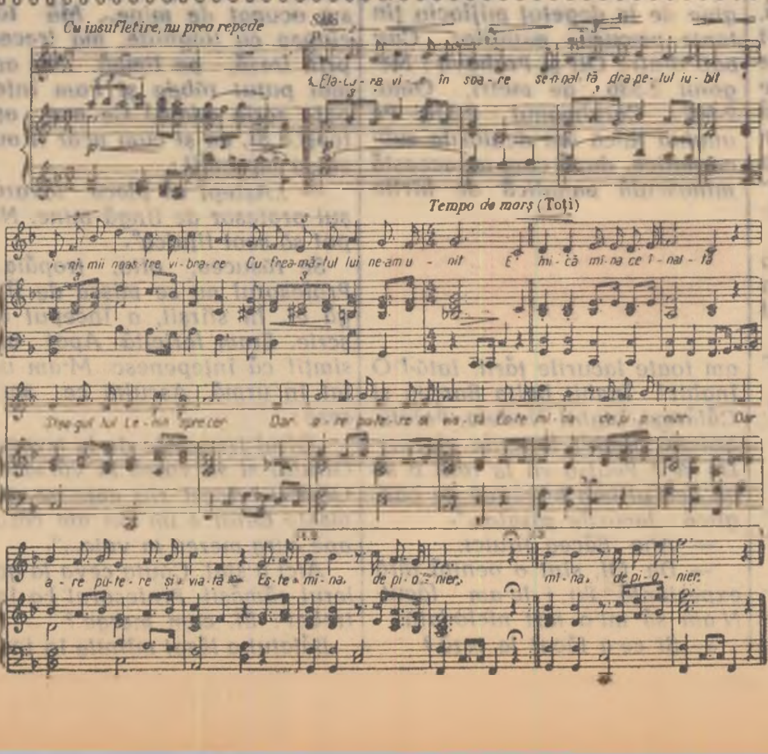
O altă scrisoare ne vorbește de bucuria pe care a simțit-o Dan Raica de la Școala de 7 ani Stejarul, comuna Pîngărați, raionul Tg. Neamț, cînd a primit cravata roșie. E mîndru că face și el parte din detașamentul nr. 1. Pionierii detașamentului 1 sînt buni prieteni cu pionierii mai mari din detașamentul 3. Ei își petrec mult timp împreună. Pe lîngă jocurile pionierești pe care le-au învățat de curînd, micuții știu și multe cîntece pionierești, printre care „Am cravata mea", și „Salut voios de pionier".

ECATERINA ROȘCA

Flacără vie

Muzica: ALFRED MENDELSOHN
Versuri: PĂUNA RĂZVAN

Flacără vie în soare
Se-nalță drapelul iubit
A inimii noastre vibrare.
Cu freamătul lui ne-am unit —
Refren.
E mică mîna ce-nalță
Steagul lui Lenin spre cer
Dar are putere și viață
Este mîna de pionier.
Flacăra vie îmi spune
Invață, învață mereu,
Și poartă cu cinste în lume
Făclia și simbolul meu.
Refren: E mică...
-Nalță-te flacără vie
In ropot de tobă voios
De -nalte lumini ca și tine
E sufletul nostru, setos...
Refren: E mică...

DRUMUL SPRE NOTE BUNE

În detașamentul clasei a III-a B de la Școala de 7 ani nr. 3 din Pitești sînt 27 de pionieri, 27 de fete și băieți inimoși, plini de inițiativă și gata oricînd de lucruri mărețe. Dacă ai să stai de vorbă cu Maria Ion, președinta detașamentului, ai să afli o mulțime de lucruri minunate. O să-ți povestească despre adunările cu temă, despre activitatea artistică și sportivă, despre cum își petrec timpul liber și mai ales despre însuflețirea cu care se pregătește fiecare pionier pentru obținerea primei distincții pionierești. De asemenea, o să-ți spună cu mîndrie că în detașamentul lor nu există nici un pionier care să aibă vreo notă sub 6 și că și împotriva acestor note se duce o adevărată bătălie. Este adevărat, în detașament au existat și cazuri de pionieri care obțineau note la limită. Colectivul de conducere nu a stat însă nepăsător în fața acestei situații. Iată cîteva din metodele folosite pentru ajutorarea celor rămași în urmă la învățătură. Nicoleta Raicu, una din fruntașele detașamentului, își făcea temele împreună cu Georgeta Copaci, care se descurca mai greu la geografie și științele naturii. În fiecare dimineață, cu o jumătate de oră înainte de intrarea tovarășului învățător în clasă, ele repetau lecțiile împreună.

Rezultatele muncii n-au întîrziat să se arate. Atît Georgeta Copaci cît și Gheorghe Popa și Eugenia Ivănuș au acum note de la 8 în sus.

Acum, în trimestrul al III-lea, cercetînd catalogul clasei a III-a B, ești bucuros de notele bune pe care le-au luat pionierii.

RADU POPA

Sfatul profesorului

DESPRE AJUTORUL LA INVAȚATURA

Sînt dirigintă la clasa a V-a E de la Școala medie nr. 7 „I. L. Caragiale". Nivelul la învățătură al elevilor acestei clase a fost pe trimestrul I destul de scăzut, predominînd mediile de 5 și 6. De aceea, ridicarea nivelului de cunoștințe și ajutorarea elevilor rămași în urmă la învățătură a fost o preocupare permanentă a colectivului de conducere al detașamentului. In adunările de detașament pionierii au ridicat și problema celor mai bune metode de ajutorare a celor rămași în urmă la învățătură, s-au purtat discuții în care fiecare pionier și-a manifestat dorința de a munci pentru a se ridica pe sine și de a ajuta și pe alții. Incă din trimestrul II, în această clasă s-au format mici colective din cîte doi copii, colegi de bancă, unul mai bine pregătit, altul mai puțin. Intre ei s-au stabilit pe parcurs relații de prietenie, care au ajutat desfășurarea unor forme variate de ajutor reciproc. Astfel, înaintea începerii orelor ei veneau la școală și repetau în colectiv lecțiile mai grele sau se consultau în privința felului cum și-au pregătit temele avute pentru acasă, știind că fiecare din ei nu este străin de succesul sau insuccesul colegului cu care învață. De două ori pe săptămînă (joia și sîmbăta) aceste colective rămîneau o oră după terminarea cursurilor în școală, să discute probleme mai grele, să rezolve probleme și exerciții la matematică.

O altă formă de într-ajutorare au format-o grupele alcătuite pe materii, ca matematică și limba rusă, unde elevii întîmpinau greutăți mai mari. La aceste materii, elevii cu medii de 4 și 5 obținute pe trimestrul I au format grupe împreună cu pionierii fruntași la aceste obiecte.

Acești elevi trebuiau să-și pregătească cu deosebită atenție temele și să facă exerciții suplimentare cu îndrumarea prietenească a pionierilor mai buni, muncind însă individual fiecare și confruntînd apoi rezultatele obținute. In mare parte, și această formă de într-ajutorare a dat roade. Elevi ca Dinescu A. și Giugulescu N. au promovat cu bine în trimestrul II la aceste materii. Se manifestă însă uneori, la unii elevi rămași în urmă la învățătură, o totală indiferență față de rezultatele slabe obținute, refuzînd ajutorul oferit de colegi pe motivul că „nu înțeleg", „nu pot" învăța mai mult. Astfel a procedat elevul Marin V., corigent pe trimestrul I la 6 materii. Pionierii clasei n-au fost de acord cu el, arătîndu-i că merge pe un drum greșit. Am discutat și eu, ca dirigintă, cu el, arătîndu-i posibilitățile pe care le are, aptitudinile și faptul că rezultatele slabe obținute în acest trimestru se datoresc faptului că n-a muncit suficient. În trimestrul II, participînd mai regulat la grupele de într-ajutorare ale clasei și la orele de meditații ținute de tovarășii profesori, elevul Marin V. și-a îndreptat 4 din cele 6 corijențe, rămînînd pe trimestrul II corijent doar la matematică și lucrări practice de atelier. Pe trimestrul III, continuînd să primească ajutorul colegilor și al colectivului de profesori ai clasei, elevul Marin V. dă la matematică răspunsuri din ce în ce mai bune iar la atelier muncește cu sîrg.

Prietenia tovărășească și ajutorul reciproc duc la ridicarea nivelului de cunoștințe al tuturor elevilor, formează un colectiv unit, bazat pe principiile moralei comuniste, colectiv care va putea da patriei oameni noi, adevăratul schimb de mîine.

prof. ANA IACOȘ
Școala medie nr. 7
„I. L. Caragiale", București

Cele mai frumoase adunări

Vulcani în... eprubetă!

La Palatul pionierilor din Capitală a avut loc o interesantă adunare în care pionierele clasei a VII-a de la Casa de copii „A. S. Macarenko" au discutat despre superstiții. Referatul întocmit de pioniera Doina Munteanu a adus în fața celorlalte pioniere o serie de răspunsuri pe care acestea și le puneau adesea.

„Mulți dintre poeții noștri au cîntat curcubeul dar care este explicația științifică a acestui frumos fenomen al naturii? Știința vine să ne explice că fermecătorul zîmbet al zeiței Isis, cum era numit curcubeul în vechime, nu este altceva decît un fenomen de refracție a luminii.

La fel se întîmplă și cu fenomenele de auroră boreală și cu așa numita Fata Morgana. Ce însetați alergau cei ce se încumetau să intre în deșert, după „oaza" cu apă răcoritoare ce se ivea la orizont! Și pe măsură ce alergau, imaginea înșelătoare se depărta, purtîndu-i pe bieții călători însetați prin nisipul arzător... mai departe și mai departe pînă piereau... Astfel s-a născut superstiția: cînd înaintea ochilor „apare" Fata Morgana se întîmplă o nenorocire... Neștiința îi înspăimînta, îi făcea să-și închipuie fel de fel de lucruri. „Vîrcolacii" mîncători de lună sau soare au fost striviți de pasul atotbiruitor al științei. Iată care este explicația eclipselor"... Și Doina arătă limpede pe planșele lucrate de pionierele din detașamentul ei. La discuțiile ce au urmat au luat cuvîntul aproape toate pionierele, fiecare fiind doritoare să aducă noi argumente. „Pe vremuri sarea era foarte scumpă spuse pioniera Rizea. Dacă se întîmpla să se verse sarea, imediat se ivea cearta. In felul acesta s-a născut superstiția că dacă verși solnița cu sare, te cerți..."

Rînd pe rînd pionierele Badea, Felecan, Arădoaiei, Gînju s-au ridicat arătînd care erau interesele exploatatorilor ce țineau poporul în neagra neștiință mînîndu-l pe calea superstiției, a fricii, dînd explicații înșelătoare viselor...

Adunarea a continuat mai vie, apoi, în laboratorul palatului unde tovarășul profesor le-a explicat practic printr-o simplă amestecare de substanțe chimice așa-zisul joc al „flăcărilor pe comori", focul care „arde sub apă" și le-a creat un vulcan în plină erupție — dovedindu-le că omul înarmat cu știința poate cunoaște și chiar transforma natura.

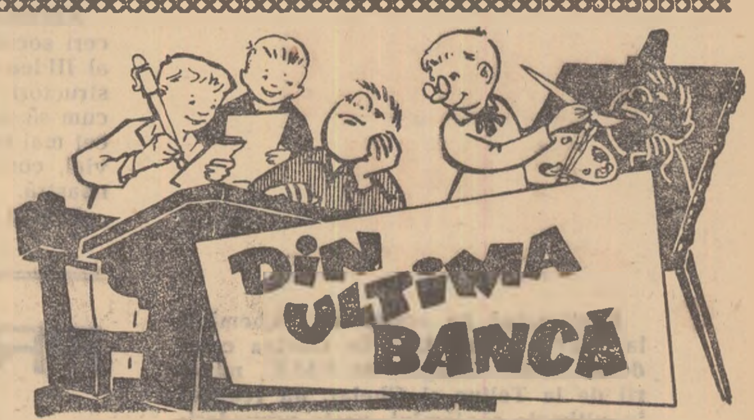
IOANA TOMA

FAPTE PIONIEREȘTI

- *Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 din Bîrlad au plantat peste 10.000 de puieți de salcîm în numai trei duminici. Pionierii sînt fericiți că peste cîțiva ani la marginea orașului Bîrlad se va întinde o pădure de salcîmi pe o întindere de peste 10 hectare plantată de ei. Printre fruntași la această frumoasă acțiune de folos patriotic se numără și pionierele Eliza Corcoș din clasa a VI-a I, Sevastița Croitoru din clasa a VII-a, Mariana Mihăescu dintr-a VI-a F., și mulți alții.*
- *O mie de duzi de Canada au plantat pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Pietroșani, raionul Zimnicea, regiunea București, pe o distanță de 3 km șosea. Acum, și pe o parte și pe alta a drumului, ce duce spre Bujoru, poți vedea înșirați în linie dreaptă micii puieți care, peste ani de zile, vor forma o adevărată alee.*
- *„Din fier vechi, oțel nou!". Sub această lozincă au pornit în dimineața aceea pionierii din Părhăuți, regiunea Suceava la strînsul fierului vechi. Căruța în care se strîngea fierul a trecut rînd pe rînd la toate locuințele pionierilor care strînseseră fier vechi. Către amiază, căruța s-a întors la școală încărcată. 700 kg. fier vechi au reușit să strîngă într-o singură zi. Cu entuziasmul lor pionieresc, fiți siguri că angajamentul lor de a strînge 10.000 kg. de fier vechi va fi îndeplinit, ba poate chiar depășit!...*

Geografia este o materie frumoasă, îndrăgită de pionierii Școlii de 7 ani nr. 31 din Capitală. Iată-i pe pionierii Elena Bălan, Mariana Stoica și Mihai Pîrnuță din clasa a VI-a recapitulînd materia cu atenție... Acum, în perioada tezelor, nu strică să mai recapitulezi materia...

CUM A DEVENIT NICULESCU UN BAIAT GRABIT

Figura lui Niculescu dintr-a VI-a era piatra de încercare a desenatorilor din școală. Să iei note mari la ora de desen, să pictezi peisaje după natură, nu era mare lucru. De-abia în clipa în care reușeai să-i faci o caricatură originală lui Niculescu, drumul spre rubrica umoristică a gazetei de perete a unității ți-era deschis! Dar, din pricina nenumăratelor caricaturi pe care Niculescu le inspirase de-a lungul trimestrelor, era greu să găsești ceva deosebit, așa că reușeau într-adevăr numai cei mai buni! Ehei, dar cîți poeți din unitate nu-i datorează lui Niculescu debutul lor?

Dar în jurul lui Niculescu Nicolae nu plutea numai admirația colegilor pentru dubla lui calitate, de Mecena și de muză, ci și o anume atmosferă de severitate... Într-adevăr, cu Niculescu trebuia să știi cum să te porți, altfel te ardeai! Dacă, de pildă, Niculescu nu-și făcea temele, colegul său de bancă era mustrat că nu l-a ajutat, iar dacă în alte zile Niculescu intra pe geam în clasă în loc să intre pe ușă — cîteodată intra și pe ușă — președintele detașamentului era criticat pentru că nu se ocupă suficient de el... O, dar adunările... Nu era adunare în care Niculescu să nu fie pomenit!

Băieții însă nu se descurajau: îl pofteau să învețe împreună, îl dojeneau, îl sfătuiau, dar Niculescu, cu măreața lui generozitate, „promova" mai departe noi poeți și caricaturiști... Se temea, pe semne, că urmînd sfaturile colegilor, avea să-și piardă bunătate de personalitate.

Un lucru însă nu știa, și anume că băieții din clasa lui erau niște băieți foarte... grăbiți! Astfel, într-o frumoasă zi de început de vară, cu iarbă verde, cu păsărele care ciripeau de ți-era mai mare dragul, cu floricele pe cîmpii, haideți la cules copii, băieții și-au pus creioanele în penare, cărțile în ghiozdane, l-au salutat cu oarecare regret pe Niculescu, au ieșit din clasa a VI-a și au intrat cu toții, în afară de el, în clasa... a VII-a.

(Ce-a fost atunci în inima lui Niculescu, numai el știe... Trec peste toate acestea, deoarece nu vreau să-l indispun pe cititor cu lucruri triste).

Se spune însă că, de atunci, a devenit și Niculescu Nicolae un băiat grăbit! Bunăoară, în anul următor, se grăbea atît de tare dimineața spre școală, încît trecea ca fulgerul pe lîngă reclamele cinematografelor, nici nu le mai lua în seamă, iar după-masa era atît de grăbit să-și facă lecțiile încît uita cu desăvîrșire că pe lume mai există halfi, fundași, centru înaintaș, „Hai ai noștri!" etc. Desenatorii și poeții școlii au cunoscut o amară dezamăgire; grăbitul Niculescu Nicolae nu mai avea vreme pentru ei. Cînd era strigat la tablă, ieșea ca fulgerul, răspundea repede-repede (și bine) și fuga înapoi, în bancă, cu nota 8 pe carnet! Mai fă-i caricatura...

Dar, într-o zi, un desenator a venit, timid, cu un desenaș, unu' mic, ia, acolo, cît o etichetă... Era tot cu Niculescu, dar sub chipul unui călăreț care sare de pe un melc pe un avion cu reacție... Apoi, a venit și un poet, cu o poezie mică, mică, ia, acolo patru versuri dar în care Nicușor rima cu „spor" și astfel, dintr-odată, prestigiul lui Niculescu Nicolae în rîndurile desenatorilor și poeților din școală a revenit! Dar acum avea alte cauze...

Însă Niculescu e prea grăbit ca să se mai gîndească și la asta! Se grăbește ca, peste cîteva săptămîni, într-o zi frumoasă de început de vară (descrierea ei amănunțită ați găsit-o mai sus), să-și pună creioanele în penar, cărțile în ghiozdan, să iasă din clasa a VI-a și să intre într-a VII-a...

E dreptul lui, nu?

AL. OVIDIU ZOTTA

AKBAR

Eminenta dresoare sovietică Lidia Ivanovna Ostrefova, a dresat în cei douăzeci de ani de activitate peste patru sute de cîini. Ea a fost evidențiată și premiată de mai multe ori de către Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Miliției din Leningrad.

Un capitol din cartea Lidiei Ivanovna „Cîinele dumneavoastră trebuie dresat", este consacrat faimosului cîine-detectiv, Akbar.

„Scriu despre Akbar nu pentru că este al meu — arată autoarea — ci pentru că prin toată viața lui inteligentă și plină de curaj, el merită să fie cunoscut de oameni, cărora le-a făcut atît de mult bine".

Iată cîteva fragmente din acest capitol:

Erau odată doi frățiori — doi cățeluși: Akbar și Arto.

Ei au ajuns la stăpîni diferiți și au fost crescuți în feluri diferite.

Lumea lui Arto se închidea între cei patru pereți ai camerei. Aproape că nici nu cunoștea oameni străini. Fiind răsfățat și hrănit din belșug a devenit un cîine gras și molatec.

Dar Akbar?

Akbar la vîrsta de o lună și jumătate alerga în urma mea prin viscol și zăpadă cînd ne duceam amîndoi în vizită. La două luni, demonstra la club cum a învățat să se așeze la comandă. Pe orice vreme se plimba cu mine și cu fiica mea de șase ani Tanea, cîte două ore.

Trei ani mai tîrziu Akbar o conducea pe Tanea la școală, purtînd în dinți ghiozdanul ei de școlăriță, iar către sfîrșitul lecțiilor o aștepta la garderobă. Pînă și directorul școlii, un om bătrîn și foarte sever, a dat o aprobare tacită acestei „fără de legi". Toată lumea vedea că directorul „nu observă cele ce se întîmplă".

Dar Arto? Arto a ieșit la plimbare abia în primăvară, într-o zi mai călduroasă, cu soare. Abia atunci a văzut cățelul cît este de mare lumea. Dar nu apucase bine s-o vadă, cînd o companie de soldați apăru de după colțul străzii. Răsunară tobele militare, orchestra începu să cînte un marș vioi și bietul Arto se crezu în infern. Se speriase atît de tare, încît multă vreme după aceea nu mai putu fi scos pe stradă.

Apoi frica a rămas adînc înrădăcinată în el. Mergea pe stradă tresărind mereu și privind în jur de teama unui nou atac din partea necunoscuților. Se înfuria pe cei ce alergau și se speria de cei din spatele lui. La apropierea cuiva, își arăta

(Continuare în pag. 4-a)

ÎN CINSTEA CELUI DE-AL III-LEA CONGRES AL P.M.R.

Răspunzînd cu entuziasm chemării la întrecere socialistă în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R., minerii de la Teliuc şi Ghelar, au realizat în ultimele săptămîni, peste prevederile planului, o cantitate de 4.221 tone de minereu de fier, obţinînd în acelaşi timp şi o economie la preţul de cost în valoare de 110.000 lei.

Deosebit de frumoase sînt şi realizările muncitorilor de la fabrica de confecţii din Iaşi. Din cantitatea de materie primă economisită pînă în prezent, ei au confecţionat peste plan încă 2.000 cămăşi, 730 perechi de pantaloni şi 75 costume-taioare.

Petroliştii de la sectorul foraj Lilieşti — Valea Prahovei, obţin importante succese în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R. S-au evidenţiat în ultimul timp brigăzile de foraj de la sondele 647-Cîmpina şi 889-Mîslea, conduse de comuniştii Ion Moise şi Constantin Teodorescu, care au predat sondele producţiei cu 13 zile înainte de termen.

Continuînd cu însufleţire întrecerile socialiste în cinstea apropiatului Congres al partidului, constructorii de pe şantierul cvartalelor de locuinţe muncitoreşti din Piaţa 23 August-Oradea, au trecut zilele acestea la finisarea a încă două noi blocuri, avînd fiecare cîte 30 de apartamente. De asemenea, harnicii constructori de aci s-au angajat să obţină în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R. economii de materiale în valoare de 200.000 lei.

In frunte comuniştii

Ce e nou la Şantierul Naval din Olteniţa?

De lîngă malul dunărean de la Olteniţa pornesc mereu noi vase în larg, ducînd pînă departe faima constructorilor de pe acest şantier naval. De o mare preţuire se bucură motonavele de 2.000 de tone sau vasele folosite pentru valorificarea stufului din deltă. Dar măiestria constructorilor de nave de aci e cunoscută şi dincolo de hotarele ţării, în R. D. Vietnam, de pildă, unde ancorează remorchere şi alte nave utilitare construite la Olteniţa.

Antrenaţi în entuziaste întreceri socialiste în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R., constructorii navali de aci zoresc acum să termine, printre alte vase, cel mai mare vas de pasageri, fluvial, construit pînă acum în ţara noastră.

Pentru a vă face cunoscute şi vouă, dragi copii, cîteva aspecte din munca harnicilor constructori de nave de la Olteniţa, ne-am adresat cu cîteva întrebări tovarăşului Mihail Şerban, unul dintre principalii constructori ai pasagerului fluvial.

— *Ce capacitate are vasul şi cînd va fi gata?*

— Mai întîi, aş vrea să arăt că e o mîndrie pentru noi faptul că avem posibilitatea să construim un pasager fluvial de asemenea proporţii. Gîndiţi-vă că numai cu cîţiva ani în urmă, aci nu găseai decît nişte simple ateliere de reparaţii... Cînd vom termina vasul, nu ştiu exact, în orice caz, cu mult înainte de termen. Vasul, lung de 83 m şi lat de 14 m, cu două etaje, va fi acţionat de trei motoare de 600 CP fiecare. Atît cabinele cît şi cele 208 „locuinţe" pentru dormit, vor fi capitonate cu materiale plastice indigene care vor asigura interioarelor nu numai confort, dar şi eleganţă.

— *După cum ştiţi, în toată ţara se duce bătălia pentru realizarea a cît mai multe economii de materiale. Ce noutăţi putem spune copiilor în această privinţă, de aci de pe şantier?*

— Puteţi scrie că numai din economiile de metal pe care le vom realiza în cinstea apropiatului Congres al partidului nostru putem construi trei noi remorchere de 500 CP sau şase pasagere de coastă cu o capacitate de 100 persoane fiecare. Aş vrea, de asemenea, să evidenţiez cu acest prilej echipele de constructori navali conduse de comuniştii Gheorghe Tătaru, Tache Cernica, Gheorghe Olteanu şi Gheorghe Timişan, echipe ce se află în fruntea întrecerii socialiste.

AL. DINU IFRIM

PRIVIND IN JURUL NOSTRU

Cît de mult şi-au schimbat faţa oraşele şi satele noastre în anii regimului de democraţie populară! Cîte fabrici şi uzine noi, cîte locuinţe şi cîte alte zeci şi sute de construcţii de tot felul au împînzit oraşele! Cît de mult s-a schimbat viaţa satelor! În cea mai mare parte din aşezările noastre săteşti harnicii ţărani muncitori îşi muncesc pămîntul în gospodării colective. Vremurile grele cînd trudeau pentru o coajă de pîine la ciocoi, au rămas doar o tristă amintire.

Copiii patriei noastre, florile vieţii, cum le spunea Gorki, cresc astăzi în voie. Ei cunosc numai din povestirile părinţilor viaţa grea pe care o ducea poporul în trecut. Partidul şi guvernul fac tot ce le stă în putinţă pentru ca viaţa copiilor noştri să fie cît mai frumoasă, cît mai lipsită de griji. Şi copiii văd toate aceste prefaceri cu ochii lor, le simt zi de zi. Cîte lucruri minunate au văzut pionierii de la Şcoala de 7 ani nr. 16 din Constanţa în excursia pe care au făcut-o de curînd în Bucureşti şi apoi în centrele mai importante ale regiunii Ploeşti. **„Tot drumul în faţa ochilor noştri se perindau privelişti minuante,** scrie pionierul Adrian Georgescu. **În apropierea oraşului Ploeşti am văzut puzderia de sonde şi rafinăriile care lucrau din plin. Mergînd mai departe, la Sinaia, am vizitat castelul Peleş, şi apoi, muzeul Doftana. Ce viaţă de risipă duceau exploatatorii la Peleş, şi cîtă suferinţă, cîte lacrimi şi cîte vieţi stinse în neagra Doftană! La Doftana ne-au impresionat celulele unde au fost închişi cei mai buni fii ai poporului nostru, locul unde a murit eroul Ilie Pintilie, cimitirul „3 pruni" şi îngrozitoarea celulă „H", Toate acestea au făcut ca ura noastră împotriva acelora care au schingiuit ani de-a rîndul poporul să fie şi mai mare.**

La Bucureşti am vizitat şi cîteva cartiere muncitoreşti ale oraşului. Cartiere noi, cu case noi, pentru oameni noi!".

Deşi ziua era ploioasă, pionierii de la Şcoala medie nr. 2 „Fraţii Buzeşti" din Craiova n-au pregetat nici o clipă să facă o vizită la Depoul C. F. R. din localitate. **„Cum am păşit în depou,** relatează Daniela Bălăcescu din clasa a VI-a B, **zgomotul ciocanelor ne-a îndemnat să ne încordăm atenţia, să privim în jurul nostru cum pulsează viaţa nouă în tot ce ne înconjura. Am vizitat toate secţiile depoului. Pretutindeni muncitorii ne primeau bucuroşi şi ne dădeau explicaţii. La secţia reparaţii ne-au întîmpinat tineri muncitori care tocmai reparau o locomotivă. La strungăria grea, tovarăşul Tudor Marin, strungar fruntaş, ne-a vorbit despre condiţiile în care se lucrează acum în depou. Printre altele, el ne-a arătat că cea mai mare parte din utilajul de faţă est[e] primit din ţara prietenă, Uniunea Sovietică".**

Pionierii privesc în jurul lor, şi se bucură pentru fiecare nouă construcţie ridicată, pentru tot ce e nou.

„Pe strada mea, scrie pioniera Berta Ghersin, de la Şcoala de 7 ani nr. 5 din Bacău, **se construieşte o şcoală nouă! La construcţia acestei şcoli participăm cu multă dragoste muncitori, utemişti şi pionieri. Să vezi cu cîtă bucurie aşteptăm cu toţii ziua în care noua şcoală îşi va primi oaspeţii".**

Despre şcoala nouă din comună ne scrie şi Elisabeta Vasilescu din Butoeşti, raionul Filiaşi, regiunea Craiova şi mulţi alţi pionieri.

Privelişti obişnuite

De pe puntea vaporului-cursă ce te poartă de la Brăila spre Galaţi ţi se deschid în faţă privelişti încîntătoare. Malurile înverzite te cheamă, satele pescăreşti îţi fac semne de bun venit, iar apele Dunării te poartă mai departe învolburate şi albastre... La orizont apar construcţiile albe ale oraşului... Portul Galaţi, iar dincolo de port, înalte, masive, blocurile construite în ultimii ani. Pentru cel care vine prima dată în Galaţi n-ar părea nimic deosebit, nimic extraordinar, obişnuit fiind cu priveliştile noilor construcţii de pe tot cuprinsul patriei. Dar pentru cel care a cunoscut Galaţiul de acum cîţiva ani surpriza este neîndoielnic, uluitoare.

Pe locurile unde războiul şi bombardamentele au lăsat numai dărîmături oamenii au înălţat prin munca lor plină de eroism, viaţa. Strălucesc ferestrele noilor blocuri în soare, îşi leagănă copacii din parcuri ramurile, te cheamă băncile grădinilor să te odihneşti... Strada Republicii pornind biruitoare din port către centrul oraşului îţi rămîne ca o imagine luminoasă. Şi gîndindu-te la acest „nou oraş" cum este numită această parte a Galaţiului, nu se poate să nu te gîndeşti şi la cei care au dat viaţă acestui nou oraş, la cei ce locuiesc aici, muncitorii. Muncitorii de pe şantierul de construcţii al oraşului Galaţi au dat în folosinţă încă 330 apartamente frumoase, confortabile, reducînd preţul de cost al apartamentului cu 23.000 lei faţă de anul precedent, au amenajat numeroase clădiri şi magazine, au fost renovate clădirea teatrului de stat, casa pionierilor şi alte obiective.

Am cunoscut trei pioniere prietene. Colege de clasă, toate trei fiice de muncitori care s-au mutat de curînd în noile blocuri: Ecaterina Hristenco, Paula Apostol şi Paula Iamandi. Trei pioniere din clasa a VII-a a Şcolii nr. 16. Mergeau vesele către casă privind cu mîndrie noile blocuri, casele lor şi ale părinţilor lor. Pentru aceste pioniere totul pare firesc: „Asta e viaţa noastră, parcă spun ochii lor luminoşi, şi aşa trebuie să fie"... Pentru părinţii lor însă, care cunosc o altfel de copilărie petrecută între strîmţii pereţi igrasioşi ai căsuţelor din bălţile Brateşului înseamnă cu mult mai mult... Inseamnă triumful visurilor lor pentru o viaţă mai bună, victoria luptei lor pentru un trai fericit...

I. ZAMFIR

În locul ruinelor, al dărîmăturilor lăsate de război, cresc maiestoase noile construcţii. Galaţiul zilelor noastre se transformă în continuu într-un oraş modern şi frumos...

colţii şi era gata să-l muşte cînd se întorcea cu spatele la el. Îi era teamă şi de cîini, şi de oameni, şi de zgomotul străzii.

Pe vremea aceea Akbar, fratele lui, tocmai trecuse examenul de dresaj general...

Nici o plimbare cu Akbar nu rămînea fără folos. Îmbinam plăcutul cu utilul, plimbîndu-mă cu Akbar pe cheiul plin de oameni, sau prin piaţă. Îl aşezam pe trotuar şi, depărtîndu-mă ca vreo treizeci de metri, îi dădeam comenzi ca la exerciţii. Pe lîngă Akbar treceau automobile, tramvaie, autobuse, pietoni. El se obişnuise să nu le dea nici o

atenţie. Rămînea indiferent şi faţă de cîinii care treceau pe lîngă el, plimbaţi de stăpînii lor. Era atent numai la comenzile mele.

De aceea nu este de mirare faptul că la întrecerile de pază şi apărare Akbar obţinea sută la sută din punctele posibile...

Pentru un dresor amator dresarea unui cîine-detectiv este foarte grea. Principala greutate este aceea că sînt necesari mai mulţi colaboratori. De unde să-i iei? Cui să te adresezi?

In oraş uneori este cu neputinţă. Mai uşor la ţară. L-am antrenat pe Akbar la Sosnov, pe istmul Kareliei. Tanea avea acolo numeroşi prieteni — pionieri. Nu era nevoie să-i rog prea mult: ei apăreau la poartă dimineaţa — aşteptînd începerea exerciţiilor. Dacă ieri urmele le lăsa unul din ei, apoi astăzi această fericire trebuia să-i revină altuia. Altfel începea cearta...

Akbar şi-a continuat antrenamentul pînă în toamnă. Inapoindu-se la oraş, a început să lucreze la miliţie. Nici acolo nu i se dădea răgaz: se lucra şi se făcea antrenament fără întrerupere.

Intr-o zi treceam pe lîngă

„Pasaj" in[...]
chidere. [...]
aşteptau; [...]
îngrămădi[...]
mei care [...]
de vorbă [...]
patru ani [...]
străină de [...]
ningradul [...]
desperare.

— Aveţi [...]
fetiţei? — [...]
meia se u[...]
tă. Probab[...]
veau şi c[...]
stăteau la [...]
şinal feme[...]

O uriașă navă-satelit lansată de Uniunea Sovietică

(Urmare din pag. 1-a)

ternică, în stare să imprime prima viteză astronomică de 8 km pe secundă unei încărcături de 4.500 kg, plus ultima treaptă a rachetei purtătoare, în greutate de alte cîteva tone, nu a fost realizată de nimeni pînă acum.

Postul „Signal" ne mai anunță și faptul că întreaga aparatură aflată într-o încăpere specială a navei, care poate purta în Cosmos un om, un cercetător științific, funcționează perfect. Postul transmite date numeroase despre felul cum funcționează aparatura care va asigura viața viitorului astronaut. Aceasta, pentru că unul dintre scopurile principale ale acestei nave este tocmai verificarea întregii construcții a cabinei în care, în viitor, vor putea lua loc cei care vor păși în Cosmos.

Iată ce spune despre această cabină profesorul sovietic Vladimir Dobronravov, cunoscut specialist în domeniul zborurilor cosmice: „In scopul menținerii tuturor condițiilor necesare pentru viața pilotului și pentru realizarea de cercetări științifice, cabina este dotată cu diferite aparate și instalații. Pe bord se află fel de fel de aparate care reglează automat temperatura și componența aerului în cabina ermetică a astronautului, există un întreg sistem de instalații pentru regenerarea aerului, înlăturarea aburilor de apă, a bioxidului de carbon și a altor produse ale metabolismului. Cabina dispune de tot ce este necesar pentru ca omul, aflîndu-se în spațiul redus și ermetic al navei cosmice, să-și păstreze pe deplin funcțiile fiziologice și capacitatea de lucru. Toată aparatura va fi multilateral verificată în timpul zborului".

O particularitate a navei satelit este aceea că ea poate fi dirijată de stațiile special create pe Pămînt. Deși se află atît de departe, nava cosmică ascultă de comenzile celor care au construit-o și au lansat-o. Acest lucru va da oamenilor sovietici posibilitatea ca după primirea datelor științifice de care au nevoie, printr-o comandă de pe Pămînt să despartă cabina de nava-satelit. Cabina va cobori spre Pămînt și, intrînd în păturile dense ale atmosferei, va arde.

Lansarea navei-satelit sovietice constituie, deci, o etapă importantă în deschiderea drumului omului în Cosmos. Pe cînd, în locul aparatului automat „Signal", un aparat condus de mîna omului va transmite pe Pămînt primele date văzute și simțite de el însuși? După părerea multor specialiști, aceasta se va întîmpla în curînd. Și, trebuie adăugat că, succesele obținute pînă acum în cercetarea spațiului cosmic, precum și în dezvoltarea tehnicii rachetelor ne fac să afirmăm cu certitudine: primul călător în Cosmos, va fi un om sovietic.

N. R. In numărul din 26 mai a.c. vom reveni cu amănunte în legătură cu această uriașă cucerire a științei sovietice.

de la prietenii tăi de peste hotare

O adevărată fabrică de jucării a fost organizată în camera pionierilor de la Școala medie nr. 3 din orașul Tiraspol (R.S.S. Moldovenească). Aici ei „produc" rochițe pentru păpuși, mobilă, căsuțe în miniatură, diverse ghirlande, policioare, rame pentru fotografii și multe alte lucruri folositoare. Toate aceste obiecte sînt pregătite pentru micuții lor prieteni de la grădinița de copii nr. 5.

Iată în fotografia noastră pe pionierii Vova Maslenikov, Musia Kolesnicenko și Liuda Pavluk în „atelierul" lor de lucru.

Foto: E. MICINIK

Pionierele unei școli secundare din Pekin, au organizat în curtea școlii un post de observație meteorologic. S-a înființat, aici o dată cu instalațiile, și o grupă de pionieri meteorologi care zilnic își notează datele indicate de aparate și întocmesc buletine ale timpului probabil de a doua zi. Iată în fotografia noastră un grup de pioniere, la lucru:

— O să avem timp frumos mîine?

— Da, soarele va străluci în toată măreția lui!

Dragi colegi,

Trăim departe unul de altul. Noi nu știm să scriem și să vorbim în limba română. Nici voi nu cunoașteți limba bulgară dar, și voi și noi învățăm la școală, limba rusă. Ea ne poate ajuta la legarea și întărirea prieteniei noastre.

Pe mine mă cheamă Violeta Krumova și sînt elevă în clasa a VI-a. Locuiesc într-o țară frumoasă, în Republica Populară Bulgaria. La noi se construiesc uzine mari, fabrici, școli, stadioane, magazine și se fac șosele frumoase.

In orașul Sofia, capitala republicii noastre, se află Mauzoleul lui Gh. Dimitrov.

V-am scris toate acestea pentru că vreau să corespondez cu voi, pionierii din Republica Populară Romînă. Vreau să știu mai multe despre voi, despre patria voastră.

Trăiască prietenia dintre țările noastre.

Pace și prietenie!

Adresa mea este:

VIOLETA KRUMOVA

R. P. Bulgaria

Sofia 3, ul. Jdanov 49

Iubiți prieteni,

Mă numesc Elisabeta Winter și am 14 ani. Sînt școlăriță și aș dori foarte mult să am prieteni în Republica Populară Romînă. Imi place să citesc, mă pasionează istoria, geografia și științele naturii, iar dintre limbile străine pe care le învăț la școală — limba rusă. In timpul liber imi place să înot. Am doi frați Wolf și Gerhard, amîndoi sînt muncitori ca și părinții noștri. Tata în timpul său liber scrie poezii.

Cînd voi fi mare aș dori să devin traducătoare. Pînă atunci doresc din toată inima să am cît mai mulți prieteni peste hotare. Scrieți-mi pe următoarea adresă:

ELISABETH WINTER HOYM

Aschersleben, Schmalstr. 5

D.D.R.

De ce nu învață Ali

Cîțiva marinari sovietici de pe bordul vasului expediționar „A. I. Voeikov", în timpul unei escale la Singapoore au ieșit pe străzile orașului. Un băiețaș cu fața smeadă a fost primul care i-a întîmpinat pe chei.

— Coca-kola, cumpărați coca-kola! striga el.

Copiii treceau în fugă ocolindu-l, grăbindu-se la școală.

— Tu de ce nu înveți, Ali?

— Știți, tatăl meu este dintre cei de la șantierul naval...

Ce înseamnă „dintre cei de la șantierul naval", au aflat-o marinarii atunci cînd au trecut prin cartierul muncitoresc al orașului. In șiruri compacte se întindeau cocioabe. Lîngă gherete dormitau negustorii în așteptarea cumpărătorilor, cerșetorii cotrobăiau prin șanțuri căutînd ceva,în ferestre atîrnau rufe peticite. La intrarea în șantier ședeau pe pămînt zeci și sute de oameni zdrențuroși și flămînzi. Iată deci de ce Ali se credea fericit. El putea să cîștige puțini bani și pentru tatăl său care nu avea de lucru și stătea ziua întreagă la poarta șantierului. Un muncitor spunea:

— Acum trei ani am făcut 291 de greve pentru ca să se dea de lucru tuturor muncitorilor.

Un altul a adăugat:

— Nu e mult de cînd pe acest caldarîm erau baricade pe care a curs sîngele prietenilor noștri...

Astăzi pe străzile Singapoorelui este liniște. Totuși, pînă și clădirea postului de pompieri este împrejmuită cu sîrmă ghimpată. Dovadă că nici pe aici nu se simt în siguranță colonialiștii!

na orei de des-
lung de oameni
rte dintre ei se
jurul unei fe-
. Pe cînd stătea
inii, fetița ei de
use. Femeia era
nu cunoștea Le-
cuprinsă de

iect oarecare al
treabai eu. Fe-
mine nedumeri-
la fel mă pri-
oameni care
Cu un gest ma-
i întinse pălări-

oara fetei. I-am dat-o lui Akbar s-o miroasă. Și Akbar „a prins urma". El a găsit-o pe fetiță într-o casă de pe strada Sadovaia, tocmai la al treilea etaj...

...Un lungan beat, îmbrîncind lumea și înjurînd, teroriza călătorii din vagonul tramvaiului.

— Termină o dată, cetățene — îi spusei eu — să știi că dau drumul cîinelui.

— Ah, un cîine! zbieră acesta și își întinse mîna spre gulerul paltonului meu, dar deja reușisem să scot botnița lui Akbar. In două secunde lunganul zbură din vagon cu impermeabilul rupt. Tramvaiul se opri. Bețivul

care se trezise în aceste cîteva secunde, începu să facă pe victima.

Se apropie un milițian care se sui pe platforma tramvaiului.

— Ei, bine, dar cîinele este Akbar al nostru — spuse milițianul și întorcîndu-se către huligan, adăugă: bine ți-a făcut. Ai scăpat însă prea ieftin!

La miliție cu Akbar a lucrat soțul meu G. F. Komarov. Iată cîteva însemnări făcute de el.

19 decembrie. „Individul trebuia arestat imediat. Mă aruncai pe urmele infractorului, ținîndu-l pe Akbar la lesă.

— Stai, că dau drumul cîinelui! — strigam eu fugarului. Uitîndu-se înapoi el își iuți doar pasul. De abia apucai să desprind lesa, cînd infractorul sări în remorca tramvaiului 17. Akbar se aruncă după el. In tramvai era lume multă. Alergai din răsputeri și observai cînd individul a sărit din mers de pe platforma din față a remorcii, apoi se sui în vagonul următor. La fel a procedat și Akbar.

Cînd am ajuns la tramvaiul oprit, Akbar era literalmente atîrnat de spatele infractorului, care striga răgușit: „Luați cîinele că vă voi urma unde veți voi!"

Această arestare este remarcabilă prin aceea că de dato

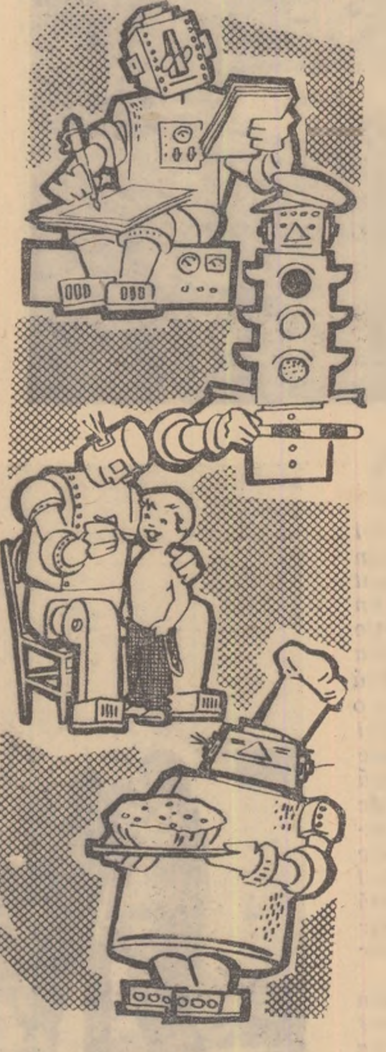
(Continuare în pag. 6-a)

ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

MAȘINI MINUNATE

Încercați să calculați cît va face 57.469.801 înmulțit cu 96.521·078... Un băiat a pierdut o oră întreagă făcînd această înmulțire și pînă la urmă, tot a greșit. Dar o mașină electronică poate să facă zece mii de astfel de înmulțiri într-o secundă! Cîți oameni poate înlocui această mașină?

Dar despre istețul automat, care traduce texte dintr-o limbă în alta, ați auzit? Dacă acum trei sute de ani un om ar fi spus cu glas tare că are un aparat care poate să traducă texte dintr-o limbă în alta, el ar fi fost ars în mod sigur pe rug, ca unul ce s-a împrietenit cu necuratu!

Astăzi oamenii de știință sovietici pregătesc construcția unei mașini electronice în care se va putea introduce o carte scrisă în limba rusă, scoțîndu-se apoi din ea aceeași carte, care va avea același text, scris în limba engleză.

Semaforul chibernetic SKL-2 dirijează circulația la o intersecție de străzi fără intervenția omului. Luminile roșii, galbene, verzi se schimbă cu regularitate ca și cum ar fi mînuite de un om îndemînatic în ale circulației

Există și o mașină care stabilește de ce anume boală suferă omul. Medicul consultă bolnavul și înscrie pe niște fișe de carton speciale, rezultatele consultului. Mașina compară datele de pe fișa cu simptomele bolii și „alege" boala care corespunde cu observațiile medicului. Ea poate chiar să prescrie și medicamentul necesar.

Dar ce ați putea spune despre o mașină-cofetar? În ea se introduce rețeta unei prăjituri. Mașina scoate din cutii anumite cantități de făină, zahăr, ouă și toate celelalte materiale necesare pentru pregătirea prăjiturii comandate. Mașina coace, menținînd o anumită temperatură. Ea poate prepara tot ce-i poruncește omul...

Pe căile ferate mașinile electronice dirijează mișcarea trenurilor, pe aerodromuri — decolarea și aterizarea avioanelor.

Strungurile automate, prelucrează piese de la început pînă la sfîrșit, fără participarea omului.

Sute de mii de combine automate lucrează pe întinsele ogoare ale Țării Sovietice. La fiecare șapte minute se naște o nouă combină de recoltat cereale. În anii septenalului vor fi construite patru sute de mii de aceste mașini minunate.

...Pe un ogor întins, de la un capăt la altul, înaintează o coloană de tractoare. Ele lasă în urma lor valuri de pămînt arat. Coloana este condusă de un singur om. Așa va lucra peste cîțiva ani pe ogoarele colhozurilor și sovhozurilor sovietice „Ciobanul" secolului electronic. El va „mîna" cu ușurință „turma" de tractoare cu ajutorul undelor de radio.

Toate aceste mașini „fermecate" îi ajută pe oamenii sovietici să traducă în viață cuvintele lui Lenin. V. I. Lenin atribuia o importanță uriașă problemei productivității muncii. Toate bogățiile societății omenești au fost create prin muncă. Cu cît munca este mai productivă, cu atît mai bogată este societatea.

fel de fel • fel de fel

În lupta pentru sănătatea și viața omului medicii sovietici sînt ajutați de știință, de tehnică. Uluitoare sînt realizările medicinii sovietice din ultimul timp. Iată două dintre ele. Se știe că în timpul operației se întîmplă ca inima bolnavului să se oprească. Dar nu este încă totul pierdut, inima poate fi făcută să bată din nou.

Iată, pe brațul unui om cu inima sănătoasă, se fixează un electrod. Electrodul primește biocurenții emiși de inima „donatorului". Impulsiunile bioelectrice sînt recepționate de o aparatură specială în care ele se amplifică, devin mai puternice și se transmit prin electrozi speciali la inima oprită. Și ea, învie!

Astfel, forța unei inimi sănătoase face ca mușchii slăbiți ai unei inimi bolnave să înceapă din nou să lucreze. Autorul acestei metode este profesorul N. S. Djavadean, doctor în științe medicale.

*

În Uniunea Sovietică și în China au fost făcute primele experiențe de topire a ghețarilor. Ghețarii sînt cele mai bogate rezervoare de apă. Dar din ei se topește numai a 40-a parte și nu primăvara, cînd plantele cresc, ci toamna. Și totuși cum pot fi făcuți aceștia să se topească, în mai mari proporții și atunci cînd îi trebuie omului? Oamenii de știință chinezi, au găsit rezolvarea.

Deasupra munților Tzilean-Șean zboară avioane... În urma lor se întind valuri lungi de fum. Funinginea neagră, cenușa și praful de cărbune se așază pe suprafața orbitor de albă a ghețarilor. Acoperiți de o pătură neagră, ghețarii absorb mai multe raze solare și se topesc mai repede. Cu apa smulsă ghețarilor vor fi udate 200 000 ha de pămînt.

Poporul chinez proiectează și realizează construcții mărețe, în fața cărora pălesc și faptele nemaiauzite ale eroilor de basm. Fluviile, munții, deșerturile, se vor supune omului, iar pămîntul va deveni atît de darnic cum n-a mai fost nicicînd.

*

Veți auzi poate vreodată un scamator spunînd cam așa: „Iată cinci foi de hîrtie albă, ce-ar fi să le dăm foc? Vor arde la fel?"

Cine se pripește va răspunde că da. Dar va greși. O foaie poate să ardă cu flacăra albastră, alta cu flacără roșie, alta cu verde și așa mai departe. Care este secretul? Foile de hîrtie pot fi îmbibate cu anumite soluții chimice. Ce fel de soluții? — De pildă, pentru ca o hîrtie să ardă cu o flacără albă trebuie îmbibată cu o soluție de clorat de potasiu (sarea lui Berthollet) punînd (la o lingură de supă cu apă fiartă o linguriță de clorat de potasiu). La aceeași soluție dacă adăugăm puțin salpetru de sodiu, hîrtia va arde cu o flacără galbenă. Celelalte foi pot fi îmbibate cu aceeași soluție dar amestecată cu azotat de stronțiu ca să dea flacăra roșie; cu amestec de azotat de bariu — flacăra verde și cu azotat de cupru — albastră.

Foile de hîrtie trebuie cufundate în soluție, apoi uscate. Această operație se va repeta de 3-4 ori.

Filatelie

MARCI PENTRU „ZIUA VICTORIEI"

Direcțiunea Generală a Poștelor și Telecomunicațiilor, a pus în circulație o nouă serie de mărci, emise pentru sărbătorirea celei de „A 15-a aniversări a victoriei asupra fascismului — 9 mai 1945—1960".

IN ERA ATOMICĂ, OAMENI PRIMITIVI

Copiii pădurilor

Trăim în epoca marilor cuceriri ale științei...

Tehnica zilelor noastre a făurit cele mai perfecționate rachete și a atins luna. Omul se pregătește să cucerească spațiile interastrale și să se lanseze în cosmos

Omenirea așteaptă să pășească spre visul de veacuri: comunismul, forma cea mai înaintată de viață.

Totuși, în această epocă de mari cuceriri ale gîndirii omenești, în lume mai există oameni primitivi ce trăiesc în condiții asemănătoare omului din epoca de piatră. Starea de primitivism și ignoranță, în care sînt ținuți de către colonialiști pentru a putea subjuga și stăpîni mai ușor popoarele cucerite de ei. Africa Australia și cele două Americi mai cunosc încă și astăzi rușinoasa formă de sclavagism în care omul alb consideră pe omul de culoare ca pe un animal inferior.

Băștinașii acestor continente s-au apărat cu dîrzenie, dar armele de foc și cruzimea cuceritorilor i-au îngenuncheat. Popoare întregi, cu o civilizație înaintată, ca acelea ale „Pieilor roșii" (Incașii și Mayașii) au fost masacrate iar orașele lor rase de pe fața pămîntului, colonialiștii ducînd oriunde un necruțător război de exterminare.

A existat o singură scăpare pentru aceste popoare oropsite: pădurea! In interiorul pădurilor ecuatoriale și tropicale, neumblate, omul este permanent amenințat cu moartea. Totuși... populațiile aproape primitive, urmărite de furia colonialiștilor își caută refugiul în desișul de nepătruns al pădurilor ecuatoriale.

Dintre toți acești „copii ai pădurilor" virgine, Pigmeii din Congo, Veddarii din Ceylon, Toalașii din Celebes etc. Cei mai înapoiați se pare că sînt cei din neamul „Semang" în arhipelagul malaez. Acești oameni sînt atît de puțin civilizați, încît după felul lor de viață, pot fi confundați cu animalele. Ei nu au nici o îmbrăcăminte, nici o locuință, nici chiar cîteva vreascuri de adăpost (cum au de pildă pigmeii).

Trăiesc în mici familii izolate, în imensele regiuni umede, întunecoase și înăbușitoare. Hrana o mănîncă crudă, atunci cînd o găsesc, umblînd mereu în căutarea ei. In zilele norocoase, prind vreo pisică sălbatică, sau un pui de căprioară, împărțindu-și bucățile de carne.

Se mulțumesc însă și cu ouă de păsări sau reptile, cu șerpi și șopîrle, cu fructe și rădăcini, cu mierea și ceara găsită în copaci. In lipsa acestor „alimente", se hrănesc cu insecte, larve de omizi, cu un anumit pămînt argilos, cu apă... In lipsa apei, rod frunze. Nu fac provizii de hrană.

La neamul „Bambuti" din Congo-ul meridional (de sud) situația este asemănătoare. Se hrănesc cu o specie mare de broaște rîioase pe care le găsesc în mlaștini, cu omizi și cu lăcuste. Acești oameni sînt foarte puțin numeroși: 1 locuitor la 7 km. p.

La unele din aceste mici popoare primitive nu este cunoscut nici astăzi arcul sau cuțitul, nemai vorbind de lingură sau furculiță. Și cînd ne gîndim că în același timp businessmanii americani își plimbă plictisul unui trai de îmbuibați în cele mai luxoase mașini și își duc traiul în zgîrie-norii din înălțimea cărora sfidează lumea, împotriva celui mai elementar simț al omeniei.

R. DRAGOMIR

aceasta cîinele a lucrat cu totul de sine stătător.

1 iunie In familie se fac pregătiri pentru plecarea in vilegiatură. Pînă seara, tîrziu eram ocupat cu impachetatul - automobilul trebuia să vină in zori de zi. In schimb de mîine încolo - odihnă. Se va odihni și Akbar. Astfel meditam eu pe la ceasurile trei noaptea, cind, deodată sună soneria. Era clar: venise cineva de la miliție. Eram învățați de mult cu alarmele de noapte.

Intr-o casă de pe strada Cehov mai era un om care nu dormea. Nu din cauza plecării in vilegiatură, ci pur și simplu

din cauza insomniei. El ieșise în bucătărie să fumeze o țigară și văzuse pe fereastră doi oameni pe acoperișul unei case vecine care cărau niște legături cu lenjerie. Telefonă la secția de miliție și ca urmare a acestora m-am pomenit cu Akbar și cu doi milițieni în podul acelei case. Akbar prinse urma și m-a scos (fără exagerare) prin luminator pe acoperiș, unde incepu urmărirea. Simțeam că nu sînt în stare să-l țin pe Akbar. Nu prea sînt sportiv bun și o alergătură pe acoperișuri și prin podurile caselor intr-o astfel de viteză, nu era pe pu-

terile mele. In cele din urmă mă hotării să-i dau drumul cîinelui.

Nimeni nu știe mai bine ca mine cît de bine este dresat Akbar. Nimeni nu-mi poate reproșa că-l subestimez pe Akbar. Dar în momentul acela mi se părea că el a fost dresat anume pentru filme de aventuri. Il admiram. El sărea de pe un acoperiș pe altul! Din fericire toate casele erau de aceeași înălțime și erau așezate aproape. Păcat că nu am avut operatorul care să-l filmeze pe Akbar zburînd în noaptea albă

Cînd porneşti la drum...

Pe vremea cînd purta la gît cravata roşie de pionier şi învăţa la Şcoala nr. 1 din Tecuci, oraşul lui natal, tînărul inovator Ulise Dimoftache nu se gîndea că va ajunge constructor de vapoare ci pur şi simplu strungar. De fapt, din cînd în cînd îl mai încercau şi alte gînduri. Ar fi vrut să devină desenator sau caricaturist. Ii plăcea să deseneze, să lucreze atent gazetele de perete, să le coloreze, să pună pe hîrtie chipurile colegilor doar în cîteva linii. De multe ori se trezea şi în timpul explicaţiilor uitînd să ia notiţe, schiţînd obrazul profesorului... Mai păstrează şi azi caietele de atunci, şi de cîte ori merge acasă, la Tecuci, nu uită să le răsfoiască... Dintre filele mîzgălite, îndoite la colţuri, cu scrisul măsurat, copilăros şi zeci de desene îi răsare mereu o imagine: un băiat subţirel, blond, ciufulit, parcă veşnic agitat, cu cravata de pionier fluturîndu-i la gît. El, Ulise Dimoftache desenat în fel şi chip, zeci şi zeci de „autoportrete“ cum îi plăcea să le numească. Astăzi nu mai are parul blond, nu mai e nici atît de neastîmpărat şi nu mai poartă nici cravata de pionier. A primit carnetul de utemist încă de acum doi ani, din 28 februarie 1958 dată înscrisă cu litere mari în biografia lui. N-a devenit nici desenator, nici strungar, deşi ştie să mînuiască bine strungul şi nici să deseneze n-a uitat. Dimoftache învaţă la şcoala profesională a Şantierului Naval din Galaţi şi lucrează la atelierul de ajustaj de la şantier. Am spus că n-a uitat să deseneze fiindcă printre numeroasele preocupări pe care le are Dimoftache desenează. Utemistul de azi, fostul pionier, este inovator! Unul dintre cei mai tineri inovatori. Tovarăşii de la cabinetul tehnic, colegii lui şi muncitorii se mîndresc pe drept cuvînt cu el. Ideia primei inovaţii, s-a născut observînd cît de greu se şlefuiau manual valvele necesare montării interiorului vasului.

Intr-o zi de muncă se şlefuiau 10-12 piese. Acum, datorită unui dispozitiv realizat de Dimoftache se pot şlefui cîte 4 piese odată şi foarte iute, încît, într-o zi de muncă un muncitor poate şlefui 250 piese

Gustul tînarului nostru abia s-a deschis pentru inovaţii. A reuşit pînă acum să realizeze tot cu ajutorul cărţilor, al desenului şi tovarăşilor de la cabinetul tehnic o matriţă pentru executarea unor siguranţe necesare prinderii ventilului de piuliţe, şi deja e aproape gata proiectul unui dispozitiv de roluit ţevi.

Poate peste un an, doi sau mai mulţi, vizitînd din nou Şantierul Naval din Galaţi voi avea prilejul să stau iarăşi de vorbă cu Dimoftache, nu ca elev ci ca muncitor fruntaş, constructor de vapoare şi inovator de mai multe ori, cu un om hotărît, care a ştiut să-şi aleagă şi să-şi urmeze drumul.

IOANA ZAMFIR

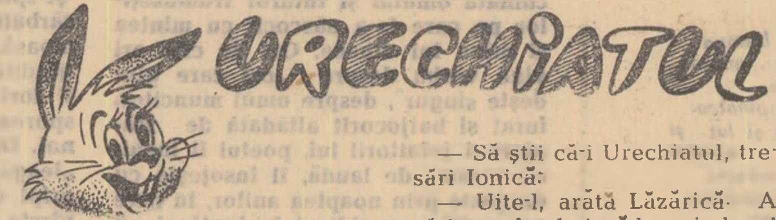
De vorbă cu corespondenţii

„Invaţă tu bine, dar ajută-l şi pe tovarăşul tău!“ Din toate colţurile ţării ne-au sosit scrisori despre aceasta. Prietenia, tovărăşia, au învins. Acum pionierii îmi povestesc rezultatele. Şi cum să nu te bucuri de aceste veşti bune? Iată ce-mi scrie Maria Funieru din Crîngurile, regiunea Piteşti. „La noi în unitate cei ce învaţă mai bine la matematică, bunăoară, îi ajută pe cei ce se descurcă mai greu. Nu dîndu-le caiete, ci lucrînd împreună la multe exerciţii şi probleme“. Cu perseverenţă, cu răbdare, ce nu poţi face! Constantin Militaru al lor nu-şi prea făcea temele acasă. Atunci colega lui, Tudora Lazăr, a încercat să-l ajute, dar n-a avut succes. Ce-i de făcut? A venit rîndul... gazetei de perete. Constantin a simţit înţepătura dar făcea pe indiferentul. Cînd însă întregul detaşament a discutat într-o adunare despre el şi atitudinea lui, Constantin a văzut că nu e glumă. Tovarăşii l-au ajutat, iar acum Constantin învaţă bine, primeşte note peste 7. Să vă închipuiţi că tot detaşamentul se mîndreşte cu el, cu succesele lui.

„Invaţă tu bine, dar ajută-l pe tovarăşul tău!“ Dar cum oare poţi sta indiferent cînd alături de tine tovarăşul tău nu ştie lecţia, primeşte o notă mică? Şi scrisorile ne arată că prietenii mei nu stau cu mîinile la piept. Rezultatele bune au început să se arate şi despre acestea îmi scrie şi Maria Albu din Recea, raionul Costeşti, şi Grigoraş Dorica din Girov, regiunea Bacău şi Gheorghe Cristea din Băşcaciu, regiunea Stalin. Cum oare îţi mai poţi ajuta tovarăşul? La această întrebare îmi dau răspuns tot prietenii mei. La cercul nostru de împăiere, îmi scrie Valeria Cernea, din Lechinţa, regiunea Cluj, am căpătat cunoştinţe teoretice şi practice. In această activitate am aflat tainele împăiatului, dar şi drumul spre note bune. Toţi membrii cercului sînt fruntaşi la învăţătură. „Noi am organizat un concurs „Cine rezolvă mai multe probleme?“ ne scrie colectivul de conducere al detaşamentului nr. 1 din comuna Crucerdea, raionul Luduş.

Ajutîndu-se unii pe alţii, organizînd diferite adunări, concursuri, participînd la diferite cercuri, iată ce am găsit în scrisorile prietenilor, iată calea spre însuşirea mai temeinică a lecţiei.

ILEANA

Ionică abia sosise de la şcoală şi dădu fuga să vadă ce-i mai fac iepuraşii. Cîţiva ronţăiau la un cotor de varză, iar ceilalţi se jucau. Ionică îi privi pe rînd, apoi, puţin speriat, începu să caute prin fînul şi paiele de sub iesle. Nu găsi. Se opri şi numără iepurii. „Da, îşi zise el, Urechiatul nu e, lipseşte, să ştii c-a fugit“. Speriat, ieşi afară. Ocoli casa, grajdul, grădina, să-l caute, dar, nu-l găsi.

Cu toate că nu-i prea convenea, dădu fuga la fratele lui, Lăzărică. O să rîdă de el că i-a fugit iepuraşul...

Cînd află întîmplarea, Lăzărică sări să-l ajute.

Au răscolit toate tufişurile din grădină, toată curtea, dar pe urechiatul nu l-au găsit. Un singur loc mai rămăsese: podul grajdului.

— Hai şi în pod, fu de părere Ionică.

— De ce? Cum era să se urce în pod, doar nu-i porumbel, ce, o să zboare cu urechile? îi răspunse în rîs Lăzărică. Dar Ionică era prea trist aşa că, pînă la urmă, se urcară amîndoi în pod. Mare le fu mirarea cînd în fîn auziră un fîşîit.

— Să ştii că-i Urechiatul, tresări Ionică.

— Uite-l, arată Lăzărică. A sărit acolo, hai să-l prindem!

După ce l-au dus între ceilalţi iepuraşi, Ionică şi Lăzărică au rămas afară. Se mirau şi ei cum de a ajuns Urechiatul în pod. Ionică era fericit. Avea şi el cu ce să se laude. De data aceasta căuta să-l convingă pe fratele său că iepuraşii lui nu sînt de loc fricoşi. Dovadă: Urechiatul care a avut curaj să facă un salt aşa de grozav... Ionică e tare mîndru. Dintre toţi pionierii detaşamentului, care cresc iepuri, Ionică îi are pe cei mai frumoşi.

L. NOVAC
Şcoala de 7 ani, Variaş, reg. Timişoara

Şi Tudorică este la cor

Pionierul Ion Munteanu, preşedintele detaşamentului din clasa a V-a A, învăţa de zor versurile în limba maghiară la cîntecul „Ceasul“. Cînta cu voce tare şi se străduia să pronunţe cît mai corect fiecare cuvînt. Nu voia să se facă de rîs în faţa celor de la secţia maghiară care-l cîntă destul de bine în romîneşte. Tudorică, fratele lui, avea o carte în faţă dar, se făcea numai că citeşte fiindcă-l urmărea atent pe Ionel.

Cînd Ionel era gata să plece la cor, Tudorică se pregăti şi el.

— Ia-mă şi pe mine, îndrăzni Tudorică.

— Cum să te iau? Nici nu ştii să cînţi şi...

— Ba ştiu, sări Tudorică şi ca să-l convingă începu să cînte „Ceasul“ în limba maghiară. Lui Ionică nu-i venea să creadă că Tudorică ştie atît de bine cîntecul. Il luă cu el. Şi, în drum spre şcoală află secretul. Ionică învăţase cîntecul de la prietenul lui, Laszlo, tot din clasa a III-a. L-au cîntat de multe ori împreună, aşa ca nu-i de mirare că îl ştia atît de bine.

Cînd a venit pentru prima dată la cor, Tudorică a fost tare bucuros. De mult dorea să participe şi el la concursul cu tural artistic al pionierilor şi şcolarilor şi iată, îşi îndeplinise visul! Tudorică mai are multe de învăţat de la pionieri. De la Steluţa Polceava şi Fori Marghit, şi de la ceilalţi care sînt la cor. Să nu credeţi că-i uşor să-i ajungi din urmă. Ei au învăţat multe cîntece pionereşti în limba romînă şi maghiară. Insă lui Tudorică îi place tare mult cîntecele. Pentru el nu e o greutate să le înveţe. Şi el, ca şi ceilalţi pionieri, vrea ca formaţia lor, din comuna Tirimia, Regiunea Autonomă Maghiară să fie fruntaşa.

LIDIA VIŞAN

Atenţiune. o veste bună

In cadrul concursului „Cine ştie, cîştigă o minge de fotbal“, organizat de rubrica noastră de sport, în legatură cu componenţa echipei romîne de fotbal care a susţinut meciul de la Sofia, precum şi cu pronosticul asupra rezultatului, am primit, pînă la data încheierii concursului, 15 aprilie 1960, scrisori trimise de pionieri din toate colţurile ţării.

In urma trierii, cele mai bune s-au dovedit a fi acelea ale pionierilor **H. Aisicovici, clasa a VI-a, din str. profesor Mihaileanu, din Focşani şi Virgil Antohi, clasa a V-a, din satul Urleşti, raionul Bujoru, regiunea Galaţi.** Ei au indicat ca victoria va fi a fotbaliştilor bulgari şi au numit 10 din cei 11 jucatori romîni care au păşit în ziua de 1 Mai 1960 pe gazonul stadionului „Vasil Levski“ din Sofia. Fiecare dintre cei doi cîştigători ai concursului va primi cîte o minge de fotbal. O coincidenţă: prevăzînd victoria naţionalei bulgare, Virgil a indicat şi scorul exact: 2—1!

la Leningrad pe acoperişurile caselor, dispărînd deodată în cîte un luminator, pentru a reapare din nou, sărind pe acoperiş...

Se auziră ţipetele celor prinşi... Filmul luase sfîrşit. Incepu lucrul curent. Akbar a prins doi hoţi în podul unei case, pe alţi doi în podul altei case. Banda de hoţi „de poduri de case“ a fost lichidată. Akbar munci cinstit în noaptea de plecare la odihnă“...

— De n-ar fi fost Diavolul negru... — a spus despre Akbar la interogator banditul cunoscut sub porecla de „Repa“.

Nici lui Repa, nici tovarăşului său de hoţii Migun şi nici vreunui alt bandit din cei prinşi de Akbar, nu le-ar putea veni în cap că acest cîine puternic şi incoruptibil, acest „Diavol negru“ iubeşte şi apără pe cei mici: copii, căţei, pisoi. Intr-o zi pionierii i-au adus Taniei un iepuraş de vreo două-trei săptămîni, slăbuţ de tot, pe care l-au găsit în excursie. Akbar îşi luă deindată rolul de îngrijitor. El veghea ca iepuraşul să doarmă în locul care i se rezervase, ca nimeni să nu-l deranjeze...

Dar iepuraşul nu a putut fi crescut. După o săptămînă el a fost găsit mort în lădiţa care-i servea drept culcuş. Copiii au organizat iepuraşului „funeralii“, l-au îngropat la marginea pădurii, au aşezat flori pe mormîntul lui.

In acel timp Akbar era la o plimbare mai lungă. S-a înapoiat seara şi negăsind iepuraşul la locul său, îi luă urma. Mă dusei după el şi-l văzui stînd lîngă mormînt, lîngă florile de cîmp aşezate pe el. Nu urla, nu săpa pămîntul cu labele, ci stătea cuprins de durere. Nu l-am strigat. Imi dădeam seama că nu ar avea nici un rost...

Akbar s-a înapoiat spre ziuă şi două zile nu a mîncat nimic. Peste noapte botul i se făcuse alb.

Aşa e Akbar. A îmbătrînit puţin prietenul meu, prietenul familiei mele şi al prietenilor mei. Acum el stă culcat şi se uită cum scriu. Multe pricepe el, dar totuşi, din păcate, nu poate afla despre ce scrie stăpîna sa...

Din revista „Kostior“
L. OSTREŢOVA

Iată-l acum pe Akbar.

Tudor Arghezi

Cel ce gîndeşte singur

Cel ce gîndeşte singur şi 'scormone lumina
A dat o viaţă nouă şi-unom de fier. maşina,
Fiinţă zămislită cu gîndul şi visarea,
Ne-nchipuit mai tare ca braţul şi spinarea.
Cu ea brăzdezi pămîntul în lung şi lat şi sameni
Şi una ţine locul la mii şi mii de oameni.
Topitorii, cuptoare, mori, puţuri, fierăstraie,
O sîrmă dă lumină, o ţeavă vîlvătaie,
O lampă duce graiuri şi dă-n văzduhuri veşti
Că omul zămisleşte puterea din poveşti.
Se face depărtarea mai scurtă decît pasul,
La mii de poşti s-aude şi se cunoaşte glasul.
Vorbeşti cu fundul lumii la tine, din odaie,
Secunda-ntrece veacul şi timpul se-ncovoaie
Pe-o sfoară cît e firul de păr şi se agaţă
Vecia, nesfîrşitul, pe un crîmpei de aţă.
Se-naltă slabul, omul, pe aripi în tării
Şi-aduce de acolo noi legi şi mărturii.
Iată-l, scoboară-n hăuri cu coiful lui rotund
Şi ricîie oceanele pe fund.
El trece prin vîlvoare, prin cremene şi gheaţă,
Pornise de cu seară, s-a-ntors de dimineaţă,
Şi nu l-a ars dogoarea, nu l-a-mpietrit nici gerul,
E ţara lui, pămîntul şi l-a-mpletit cu cerul.
Şi-aprinde lîngă Argeş luleaua, şi văpaia
Din pipă încă-i arde, ajuns pe Himalaia,
Şi pîinea coaptă-acasă, într-un cuptor domol,
I-o gustă pinguinii tot proaspătă, la pol,
Şi, în sfîrşit, urmaşul lui Prometeu, el, omul,
A prins şi taina mare, a tainelor, atomul.
El poate omenirea în cîteva secunde,
S-o-ntinerească nouă pe veci ori s-o scufunde.
E timpul, slugă veche şi robul celui rău,
Tu, omule şi frate, să-ţi fii stăpînul tău.

din volumul „Cîntare omului"

Lui Tudor Arghezi, LA MULŢI ANI!

Am în faţă o carte cu literele mici ca furnicile. Intre coperţile ei albe a fost strînsă opera poetică de-o viaţă a lui Tudor Arghezi. Acum, cînd citim literă după literă, adunate-n cuvinte, şi cuvintele-n versuri şi pagini, aproape nu ne putem închipui că toate au fost cîndva risipite şi că marelui poet i-au trebuit vreo şaizeci şi cinci de ani de muncă îndîrjită ca să le rînduiască, să le dea viaţă, să le facă să cînte, să zboare, să vrăjească inima generaţiilor de azi şi a celor care vor veni.

Pe prima pagină, găsim aceste versuri cu care începe poezia Testament:

„Nu-ţi voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decît un nume adunat pe-o carte".

Cartea aceasta e o „treaptă", între bătrînii care „au adunat printre plăvani sudoarea muncii sutelor de ani" şi „urmaşii stăpîni", o carte închinată omului şi tuturor frumuseţilor pe care le-a născocit cu mintea şi mîna lui dibace. Ori de cîte ori vine vorba despre „cel care gîndeşte singur", despre omul muncitor, furat şi batjocorit altădată de stăpînii şi jefuitorii lui, poetul îi închină versuri de laudă, îl însoţeşte cu dragoste prin noaptea anilor, în care cei mulţi s-au ridicat la luptă şi au plătit cu sînge visul de libertate şi fericire. Cît dispreţ însă, cîtă mînie batjocoritoare arată Tudor Arghezi faţă de asupritori şi trîntori, faţă de acele „cupe omeneşti de goluri pline-n viaţă de nimic". Cuvintele sale ard ca apa tare nedreptatea şi minciuna, dar totodată îmbărbătează:

„Nu căuta dreptatea domnească, frăţioare.
Ia pe ciocoi ca hreanul şi dă-l pe răzătoare".

Cîntînd, aşadar, omul şi lupta lui, poetul şi-a legat soarta creaţiei de poporul său, de forţa aceea nemărginită şi veşnic vie, ieşind o dată cu mulţimea dezrobită la lumină şi sorbind puteri noi.

Anii noştri mănoşi au îmbogăţit mult cîmpia roditoare a versurilor argheziene. Toată întinderea aceasta o putem străbate acum, adunată, ca printr-o vrajă, între coperţile unei singure cărţi.

E cartea pe care-o avem în faţă. Şi spunînd, o dată cu poetul pe care îl sărbătorim la 80 de ani, „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris încet gîndită, gingaş cumpănită". Noi toţi îi dorim ani mulţi cu sănătate, ca să sporească zestrea uriaşă cu cîntece noi. Din ele ne vom face nu numai „leagăne urmaşilor stăpîni", ci şi aripi care să ne ajute în zbor spre vîrsta luminoasă a comunismului.

ION BRAD

ANIVERSARE

Ca stolurile de albine
şi porumbei, din toată ţara,
ne-am îndreptat şi noi spre tine
ca să-ţi aducem primăvara...

O primăvară luminată
ca versurile-ţi arzătoare,
şi ca viaţa ta bogată,
ce suie, flacăra, spre soare...

Se-nvăluie în vînt castanii
şi floarea strînsă în cununi,
sărbătoreşte astăzi anii
ce tu pe frunte îi aduni...

Sînt ani cu ploi şi soare-nalt
cu ierni şi primăveri domoale,

Apoi, vin primăveri bălaie,
în care vesel e poporul,
ce către Cosmos cale-şi taie
prinzînd din urmă, viitorul...

Le-ai încrustat în foi pe toate,
şi printre versurile tale,
se leagănă cîmpii bogate
şi stropi de rouă în petale...

E-atîta primăvară-n geamuri,
şi-atîta floare-i sub castani!
zefirii se opresc în ramuri
cînd noi îţi spunem: „La mulţi ani!"

BALADA ANESIA
membră a cenaclului literar al „Scînteii pionierului"

Fetica

Ce duh ai şi ce putere
Să mpleteşti ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu s-aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi şi pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi şi leacuri,
Poate că de mii de veacuri,
Ca din lînă, ca din ace,
Ţeşi reţeaua de ghioace,
De celule-n care pui
Mierea dulce şi un pui.
Scule, numere, cîntare
Au spus la măsurătoare
Că-ncăperea cea mai mare
In găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică

Eşti, pe lumea de sub cer,
Cel mai mare inginer.
Pe-ntuneric, făr'să ştii,
Ai făcut bijuterii
Şi minuni în toată clipa
Cu musteaţa şi aripa
Şi, cum ştii, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

O furnică

O furnică mică, mică,
Dar înfiptă, va să zică,
Ieri, la prînz, mi s-a urcat
De pe vişinul uscat,
Pe picioare, pentru căci
Mi le-a luat drept nişte crăci.

Măruntica de făptură
Duse, harnică, la gură
O fărîmă de ceva,
Care-acasă trebuia
Aşezat în magazie
Pentru iarna ce-o să vie.

– „Un'te duci aşa degrabă?
Gîndul meu mîhnit o-ntreabă.
Incă nu te-ai lămurit
Că greşeşti şi-ai rătăcit?
Cu merindea îmbucată
Te-ai suit pînă-n cravată
Şi mai ai pînă-n chelie
Două dealuri şi-o bărbie.
Nu vrei, tată, să-ţi arăt
Cum iei drumul îndărăt?
Să-ţi mai pui o întrebare:
E aproape de culcare;
Unde dormi aici, departe?
Intr-o pagină de carte?
S-ajungi virgulă tîrzie
Intr-un op de poezie?"
Mă gîndesc ce-i de făcut
S-o feresc de neştiut,
Ingrijat de ce-o să zică
Maica stareţa furnică
De-o lipsi din furnicar,
Şi-o aşteaptă în zadar.

Ghicitoare

Ghicitoarea ştiu că-ţi place.
Ce-i ca un burduf de ace?
Ca un pepene cu ţepi?
Ia gîndeşte-te. Pricepi?
Şi răspunde-n doi, trei timpi,
Cine are mii de ghimpi?
Cui îi ustură şoriciul?
N-ai ghicit că e ariciul?

(Din volumul „Versuri" apărut în E.S.P.L.A.)

NU E VOIE

Din „Simple povestiri"

Miţu şi Baruţu au căpătat de la unchiul Sesis o masă mică şi două scaune mici, de bambus. Dimineaţa, la prînz şi seara ei se aşază ca doi consumatori care plătesc, cu şerveţele cu şireturi legate sub bărbie. Miţu e mare şi Baruţu e mic. Miţu are patru ani şi fratele ei are trei. „Mînca-l-ar mama"! zice Miţu cînd Baruţu pierde între farfurie şi gura deschisă prea devreme trei sferturi din conţinutul furculiţei.

Privirea lui se umflă de ciudă, uimită de tendinţa mîncărilor de-a fugi din tacîmuri şi de-a sări din farfurii. Intîi, ele nu vor să vie în lingura şi furculiţa lui. Supa stă în blid şi pe urmă îi capă pe piept. Dacă ar avea el un alt lucru, o cană sau un robinet, ca să ia din farfurie şi să umple lingura cu vîrf.

— Cu mîna dreaptă! strigă măicuţa de la masa ei. Nu ţi-am spus să nu mai ţii furculiţa cu stînga?

Lui parcă i-ar veni mai bine cu mîna cu care nu e voie să se slujească şi pînă să ia o dată munceşte din tot sufletul şi dă uneori şi din picior. Ceva se vede clar că-l stînjeneşte, în mintea lui zbîrcită a nepricepere deasupra nasului gros cu pielea de la frunte: pentru ce atîtea piedici în calea poftei lui de mîncare? Faţă de masă, care nu trebuie murdărită, şervet alb, farfurii, căni, pahare şi pe deasupra atîtor complicaţii şi linguriţa, şi lingura, şi furculiţa, ca să se lungească aşteptarea gurii lui, deschisă dinaintea bucatelor, ca un plisc de pui de rîndunică. Baruţu ar prefera să ducă de-a dreptul la gură mîncărurile cu mîna sau să-şi bage gura în ele şi sa se sature mai iute.

Odată a făcut aşa: a luat castronul cu compot, l-a băut, l-a mîncat, l-a lins de jur-împrejur şi a fost bun. El ar admite numai castronul. Dar nici nu vă închipuiţi ce s-a întîmplat atunci. Baruţu a fost făcut porc, mitocan, scîrbos şi leneş. Cuvîntul porc nu l-a rănit prea mult. Sînt în curte cîţiva porci cu care el se joacă voios pînă-n troacă, încalecă pe ei, intră cu pantofii în mămăliga lor şi se pomeneşte călare înăuntrul cocinii, fără să simtă altceva decît foarte multă bucurie. Dar l-au jignit zbierătele familiei şi tonul de insultă pe care îl luau cuvintele blajine. Poate că mai există un fel de porc pe care Baruţu nu-l cunoaşte şi care mănîncă toată ziua compoturi cu castronul: el ar vrea să fie porcu' ăla.

Mîncarea ar fi gustoasă, dacă nu ar fi atîtea reguli răcnite la fiecare pas—şi ar fi acceptabilă viaţa în genere, de dimineaţa pînă seara. Nimic nu e voie. Nu e voie să freci pereţii odăilor cu vîrful unui creion roşu sau albastru. Nu e voie să zgîrii uşile cu grebla. Nu e voie să cari pămînt cu găleţile şi să faci cozonaci cu apă în mijlocul odăilor. Nu e voie să dai cu pietre în lampă. Nu e voie să tai canapeaua. Nu e voie să rupi cărţile şi să verşi cerneala din călimările lui tătuţu. Nu-i voie să te pudrezi cu Houbigant şi să te faci roşu pe faţă, după ce te-ai făcut negru la bucătărie şi te-ai tăvălit în cenuşă. Nu e voie să suni toată ziua. Şi nu e voie măcar să te culci nespălat şi să dormi cu botul tău plin de noroi în puful alb, brodat la colţ cu un fluture şi cu o floare de muşeţel. Dar Baruţu e revoltat şi de altceva. De vreme ce-l spală seara la culcare se întreabă, la ce mai foloseşte spălarea de dimineaţă, cînd el e curat. Şi ştiţi cîte neplăceri alcătuiesc un spălat. Apă caldă, apă rece. Săpun mult. Curăţatul urechilor cu pămătufuri de vată. Suflatul nasului: o dată, de două ori, de trei şi: mai suflă încă o dată că tot a mai rămas ceva — întotdeauna.

Baruţu doreşte o viaţă ilegală, prin curte, pe cîmp, la raţe, la găini, la cîini, la pisici, fără trei-patru schimburi de primeneli pe zi, fără ochiul ca un scai al măicuţii, lipit de urmele lui. Să intre sub pat şi să stea acolo, pînă i-o veni să se urce pe dulap; să intre pe sub lemne; să se joace cu ciocanul şi cuţitul, să stea pe burtă în găinaţ, să calce în mocirlă pînă la ciorapi şi apoi să intre în praf. De cînd e, el nu a putut încă niciodată să iasă la drum şi să treacă de-a fuga pe dinainte, în momentul cînd soseşte un cal sau un automobil. El nu se poate plimba decît însoţit, frînat în toate voinţele lui: să umble încet cînd merge repede, să meargă repede cînd umblă încet, să stea cînd porneşte, să se mişte cînd s-a oprit, sîcîit de toţi.

Noroc că nu se cunoaşte cu nimeni din marea lui generaţie şi că nu l-am lăsat să se grupeze. Intr-altfel, nevastă, ar scoate un ziar şi ne-ar da la cap.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", tel. 17.60.10, 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.